

Sandra Berg

**Verborgenen
in stilte**

Verborgen in stilte

Van Sandra Berg verschenen eerder bij Uitgeverij Zomer & Keuning o.a.

Toen hij verdween

Alleen van de foto

Verdwaald in de nacht

Schaduw in het hart

De terugkomst van de kraanvogels

De stilte van eenzaamheid

Silhouet van ijs

Gevangen vlinder

Gebroken vleugels

Hoofdstuk 1

Isabelle keek door het grote raam naar buiten. Het leek alsof de nacht een flintertje duisternis had achtergelaten, die de wereld grauw kleurde. De regen trok lange strepen op het glas en buiten haastten mensen zich, weggedoken in hun jas of verscholen onder de paraplu, naar hun bestemming. Auto's lieten het water in plassen opspatten en een eenzame fietser vocht gebukt tegen de wind. November op zijn slechtst.

Hier binnen, in het kleine knusse makelaarskantoor in het centrum van de stad, was het aangenaam warm, rook het naar versgezette koffie en naar de cake die Marie, de vrouw van Luc, vanmorgen nog had gebakken.

Mensen moeten zich welkom voelen zodra ze hier een voet over de drempel zetten, vond Luc. Luc was haar baas. Net als zijn broer Laurent. De mannen hadden dit makelaarskantoor ruim dertig jaar geleden samen in dit smalle monumentale pand opgezet, toen ze nergens anders hun draai konden vinden.

Luc was 66, Laurent 68. Geen haar op hun hoofd die aan pensionering dacht.

Isabelle was met haar 32 jaar in hun ogen nog een bakvis, maar ze wist dat ze haar graag mochten. Na haar opleiding was Isabelle, via wat omwegen, haar loopbaan als makelaar bij een groot makelaarskantoor begonnen, maar daar had ze zich intens ongelukkig gevoeld. Te groot, te druk, te veel prikkels. Ze had het werkelijk geprobeerd, omwille van haar moeder en ex-vriend Adrian, maar het was een voortdurend gevecht geweest en toen Adrian had gedaan wat hij had gedaan, had ze haar besluit genomen. Ze ging op zoek naar iets anders. En dat vond ze bij Luc en Laurent. Vanaf de eerste dag had deze plek als een warm bad op een koude dag gevoeld.

Ze schrok op uit haar gedachten toen ze het belletje bij de deur hoorde. Een klant.

De vrouw die binnenkwam, was waarschijnlijk ergens midden vijftig. Ze was stevig, met de vormen van een vrouw op een leeftijd die zich niet meer zo druk maakte over haar lichaam. Ze had sluijk blond haar en de oogmake-up was een tikje vlekkerig. Ze droeg een iets te ruime regenjas en schudde de druppels van zich af. Een jonge, duidelijk geblondeerde vrouw van rond de dertig met een stevige laag make-up en getekende lijntjes rond haar lippen vergezelde haar. Moeder en dochter, gokte Isabelle.

Isabelle glimlachte vriendelijk naar hen, toen ze zonder aarzeling naar haar toe liepen. Het was de oudere vrouw die het woord nam.

‘Is een van de makelaars aanwezig?’ vroeg ze, terwijl ze rondkeek.

‘Ik ben een van de makelaars,’ zei Isabelle met haar mond nog altijd in die glimlach gevormd. Ze nam het hun niet kwalijk. Dit was bepaald niet de eerste keer dat klanten anders verwachtten.

De vrouw bekeek haar een moment aarzelend, alsof ze wilde vragen of ze dat wel zeker wist, maar de jonge vrouw nam het woord. ‘Dit is mijn moeder, Louise Martinez, en ik ben haar dochter, Nadine. We willen graag een huis verkopen.’

‘Zullen we aan tafel gaan zitten?’ bood Isabelle aan. Ze wees op de ronde, matzwarte tafel met de met blauwe stof beklede stoelen. ‘Misschien wilt u koffie? Met een stukje cake?’

De twee vrouwen sloegen het aanbod af en Isabelle kwam ter zake. ‘U wilt uw huis verkopen?’

‘Niet mijn huis,’ zei Louise. ‘Het huis van een oom van mij. Oom Pierre.’

‘Van uw oom?’

‘Hij is onlangs overleden,’ maakte ze duidelijk.

‘Gecondoleerd,’ reageerde Isabelle meteen. ‘Het spijt mij dat te horen.’

Louise haalde haar schouders op. ‘Ik kende hem nauwelijks. Ik heb hem ooit gezien en zelfs dat was al lang geleden. Pierre was een

zonderling. Een soort kluizenaar, kun je wel zeggen. Mijn vader en hij hadden al lang geen contact meer en inmiddels zijn mijn ouders overleden, waardoor alleen mijn zus en ik als erfgenamen overblijven. Hij had geen testament.'

'Aha. Ik neem aan dat u daar de benodigde papieren voor kunt overleggen?'

'Geen probleem. Ik kan u een kopie van de papieren van de notaris sturen, waarin mijn zus en ik zijn aangewezen als zogenaamde plaatsvervulling van onze vader met betrekking tot de nalatenschap. Mijn zus zou eigenlijk meekomen, maar er was iets met de bridgeclub of zo... weet ik het. Daarom is mijn dochter meegegaan.'

Isabelle knikte. 'Mooi. Kunt u mij iets vertellen over het pand dat u te koop aan wilt bieden?'

'Oud, versleten, niet onderhouden, smerig. Helaas. Mijn oom besteedde geen zorg aan zijn huis. Maar het is wel een pand dat landelijk ligt en er is een stuk grond bij. Dus wellicht aantrekkelijk voor een doehet-zelver. Mijn zus en ik zijn dat beslist niet.' Ze haalde haar neus op.

'Een renoveringsobject dus. Landelijk gelegen en voor de juiste prijs, zijn er natuurlijk altijd kansen. Er is een stuk grond bij, zei u?'

'Ja. Vier hectare. Een behoorlijke lap grond, dus. Niet onderhouden, zoals de rest daar, maar je hebt tegenwoordig van die jonge mensen die graag op het land willen wonen om daar zelfvoorzienend te leven, las ik laatst. Of misschien is het iets voor iemand die graag vrij woont en de financiële middelen heeft om er flink in te investeren. Het pand heeft twee bijgebouwen: een oude vervallen schuur, maar ook een stal die eerder werd omgebouwd tot een...'. Ze aarzelde, keek vluchtig naar Nadine en toen weer naar Isabelle. 'Een soort van gastenverblijf.' Ze knikte. 'Ja, een gastenverblijf.'

'Ja, maar daar zit...'. probeerde Nadine aarzelend.

Haar moeder legde haar met een gebaar onmiddellijk het zwijgen op. 'Ik denk dat het inderdaad wel potentie heeft,' zei ze.

Isabelle keek naar Nadine. Ze hoopte dat de jonge vrouw de zin, die ze daarnet begon, af wilde maken, maar dat gebeurde niet.

‘We kunnen een afspraak maken voor een taxatie,’ stelde Isabelle voor.

Louise viste sleutels uit de zak van haar regenjas en schoof ze naar Isabelle toe.

‘Gaat u daar maar kijken voor een taxatie,’ zei ze. ‘Ik heb weinig tijd en ik denk dat u prima in staat bent die taxatie zonder mij te doen. Dan praten we daarna wel verder.’

Isabelle keek verbaasd naar de sleutels.

‘Ik denk dat het beter is als een van jullie beiden of uw zus erbij aanwezig is,’ begon Isabelle wat onzeker.

Maar Louise schudde haar hoofd. ‘Dit kantoor heeft een goede naam. Ik vertrouw erop dat alles correct gebeurt. Hier hebt u het adres van het pand met de kadastrale gegevens en de gegevens van mij en mijn zus.’ Louise schoof haar een uit een schrift gescheurd blaadje toe, waar met een slordig handschrift haar eigen naam, adres, telefoon en e-mailadres en die van haar zus, Clarice, op stonden vermeld. ‘Als we tot een overeenkomst komen, doe ik u alle benodigde papieren van notaris en kadaster toekomen.’ Ze wachtte niet op een reactie, maar stond op, knikte bij wijze van groet en liep weg, haastig gevolgd door haar dochter.

‘Mam, je had moeten zeggen van...’ begon Nadine met een net niet fluisterende stem tegen haar moeder op weg naar de deur.

‘Houd daar nu maar over op,’ onderbrak Louise haar dochter met sissende stem.

De bel bij de deur klingelde vrolijk toen de twee het pand verlieten.

Isabelle bleef peinzend achter. Wat was het, wat ze volgens de dochter moest weten? Een gevoel van ongemak be kroop haar.

Zoals meestal trof Isabelle Luc en Laurent nog voordat ze naar huis gingen. Dat was vaste prik. Na sluitingstijd dronken ze samen koffie aan de ronde tafel beneden en bespraken ze de dag. Isabelle zag het niet als werktijd. Eerder als ontspanning na een drukke dag. Ventileren, bespreken, brainstormen indien nodig... Ze bracht dit keer onder

andere moeder Louise en dochter Nadine ter sprake en noemde het ongemakkelijke gevoel daarbij wat haar plaagde. Niet alleen omdat ze daar naar binnen zou moeten gaan, terwijl geen van de erfgenamen aanwezig was en ze nog geen officiële papieren in handen had, maar ook omdat ze het gevoel had dat Louise iets verborg. ‘Ik heb de informatie opgezocht. De voormalige eigenaar, Pierre Martinez, is inderdaad overleden en ik kan, precies zoals Louise zei, slechts haar en haar zus als nabestaanden vinden, maar toch voelt het ongemakkelijk.’

Luc streek door zijn dikke witte haren en keek naar het adres dat Isabelle hem had toegeschoven.

‘Je doet dat expres,’ merkte Laurent op met een blik naar Luc.

‘Wat?’

‘Door die haren strijken.’

Luc keek grijnzend naar de glanzende schedel van zijn broer, met slechts een kransje haren die de kale bovenkant benadrukte en pakte zijn derde stuk cake. Het was wel een wonder dat de man met zijn liefde voor zoetigheid niet dik was.

‘Laat mij dat adres maar eens zien,’ gromde Laurent. Hij schoof het papier naar zich toe.

‘Ik ken de Houtsberg nogal goed. Is dat niet die oude boerderij in de buurt van Wellensteyn? Luc fronste. ‘Ligt daar een boerderij met grond en bijgebouwen?’

‘Aan de rechterkant, waar die oude eiken en fruitbomen staan. Je ziet het in de zomer vanaf de weg nauwelijks, maar in de winter wel een tikje beter. Een oud pand met schuren en een vervallen hekwerk.’

‘Hm. Nu je het zegt... Ik dacht dat dat al een tijd leegstond.’

‘Dat dacht waarschijnlijk iedereen.’

Laurent schoof het papier terug naar Isabelle. ‘Je hebt de sleutels en het verhaal lijkt te kloppen. Het kan geen kwaad om er een kijkje te nemen. De papieren komen vast en zeker daarna. Waarschijnlijk willen ze eerst zeker weten of we het in de verkoop zetten.’

‘Oké.’

‘Wanneer ga je erheen?’

‘Morgen, denk ik,’ antwoordde ze een beetje aarzelend. ‘Maar...’

‘Er is daar iets wat de moeder niet wilde bespreken,’ zei Luc. ‘Dat noemde je. Als je liever wilt dat een van ons erheen gaat?’

Ze had graag bevestigend geantwoord, maar schudde haar hoofd. Niet aanstellen, dacht ze. ‘Ik ga er morgen naartoe,’ zei ze nu met meer overtuiging.

‘Die dochter doelde mogelijk op ongedierte.’ Luc keek haar onderzoekend aan.

‘Waarschijnlijk wel.’ Maar dat was niet het probleem. Ze was niet bang voor ongedierte. Ze was bang dat er iets anders aan de hand was. Iets waar ze de vinger niet op kon leggen.

‘Er zouden ratten kunnen zitten,’ waarschuwde Laurent. ‘Dat is niet ondenkbaar op zo’n plek, maar iets waar verkopers liever niet mee te koop lopen.’

‘Of misschien is het er vergeven van katten,’ stelde Luc, terwijl hij haar door zijn brillenglazen aankeek. ‘Het ziet eruit als een pand dat vergeven van de katten kan zijn.’

‘Ik hou van katten,’ zei Isabelle. ‘Dat weten jullie best.’

‘Dat is het probleem,’ meende Laurent. Laurent droeg geen bril zoals zijn broer, maar had altijd een goedkope leesbril om zijn nek hangen, omdat hij de kleine letters zonder niet zag. ‘Stel dat er dode katten liggen of zo.’

‘Dat zal wel meevallen.’ Isabelle probeerde ontspannen te klinken. Ze wist niet zeker of ze zichzelf of de mannen gerust wilde stellen. Ze kwam overeind. ‘Ik moet gaan, mannen. Mama heeft een etentje georganiseerd en ik moet eerst thuis Mollie verzorgen en me omkleden.’

‘Geen slecht vooruitzicht,’ zei Luc. ‘Dat etentje dus.’

‘Je kent mijn moeder niet,’ zei Isabelle met een grimas.

‘Ik mag haar graag en ik weet dat ze goed kookt. Ze heeft ons al eens van haar kookkunst laten genieten.’

‘Ze kookt goed en graag, maar ze heeft altijd een plan met haar etentjes.’

‘Ah,’ zeiden de broers gelijktijdig. Ze wisten wat ze bedoelde.

Er valt veel te leren als je de tijd neemt
om stil te zijn en je te verwonderen

Als makelaar Isabelle van de zussen Clarice en Louise Martinez de opdracht krijgt om het huis van hun overleden oom Pierre te verkopen, lijkt het een simpele zaak. Pierre leefde als kluizenaar, zonder contact met zijn familie, en de zussen willen vooral snel van het huis af. Maar bij haar eerste bezoek ontdekt Isabelle dat in een oude stal een zonderlinge man woont die duidelijk met niemand wil praten. Wie is hij, en kunnen de zussen hem zomaar op straat zetten? Naarmate Isabelle meer te weten komt over de man en zijn band met Pierre, raakt ze verstrikt in een gewetensconflict. Durft ze op te komen voor wat ze werkelijk belangrijk vindt?

Sandra Berg staat bekend om haar brede mensenkennis, waarmee ze haar personages veel diepgang geeft. In *Verborgen in stilte* voegt ze daar poëtische sfeertekeningen aan toe om het leven van een teruggetrokken excentriekeling te schetsen.

ISBN 978 90 2055 724 4 NUR 344

9 789020 557244 >

www.romanserie.nl

Romanserie